

Het onmogelijke is mogelijk!

Een mooi voorbeeld staat in Numeri 14 waar het volk ontevreden is met de gang van zaken. De Heere God had hen met machtige tekenen en wonderen bevrijd uit Egypte en toen ze uiteindelijk op weg gingen kregen ze nog handen vol rijkdommen en sieraden mee (Ex. 3:21). De Egyptenaren waren blij dat Israël eindelijk wegging, er was genoeg ellende gebeurd. Eerst leek het onmogelijk dat het ooit zover zou komen, maar Gods sterke arm schoot ook hierin niet te kort.

En dan zijn ze eindelijk op weg de woestijn in en komt Farao met zijn leger en ijzeren strijdagens en duizenden man voetvolk achter hen aan. Daar loop je dan in de woestijn met je kleine kinderen en vee, dat schiet niet op. Voor hen de zee en achter hen een enorm leger met woeste krijgers. Menselijk gesproken kan dat natuurlijk ook niet, maar ook hier is het een ongelijke strijd met de God van Israël. Het volk loopt met droge voeten over de zeebodem, terwijl het complete Egyptische leger omkomt, want de Heere streed voor hen, volgens Exodus 14:14. Na deze strijd lezen we het lied van Mozes in Exodus 15 met de tekst: “De Heere is mijn kracht en mij lied, Hij is mij tot heil geweest.” Weer was het onmogelijke door de Heere God mogelijk geworden. Maar ze waren nogal beperkte mensen, net als wij, en kort van memorie en klaagden steen en been

en hadden geen vertrouwen in God, ondanks alle grootse dingen die ze meegemaakt hadden. Het was het idee van het volk zelf om verspieters te sturen (Deut. 1:22) om eens te kijken of Gods beloften wel waar waren en de Heere God staat dat toe. En dan, nadat de 12 verspieters terugkwamen met hun tegenstrijdige verhalen, kwam het volk met een slap argument: “Waarom brengt de Heere ons dan naar dit land, zodat wij door het zwaard vallen, en onze vrouwen en onze kleine kinderen tot prooi worden van de vijand?” (Num.13:3). ‘Onze vrouwen en kleine kinderen’, alsof dat het grootste probleem is. Ook hierin onderschatte men de Heere God schromelijk, want Hij zegt even later dat juist de kleine kinderen (van 19 jaar en jonger) het beloofde land zullen binnengaan, maar van de ouderen niemand dan uitsluitend Jozua en Kaleb.

Ook hierin maakt God het onmogelijke mogelijk, want na nog eens 38 jaar rondzeulen was de complete oudere generatie in de woestijn gestorven en de kinderen, waarvan de oudste dus $19 + 38 = 57$ jaar oud was, gingen door de Jordaan naar het land dat (toen nog) overvloedig van melk en honing. Het was dus een schatrijk land, waar veel groeide en bloeide en het totaal onervaren volk stapte in een ‘gespreid bedje’.

En wat te denken van de geboorte van de Messias, vele eeuwen later. Onmogelijk, want Maria was (nog) maagd en had geen gemeenschap met Jozef. Maar ze werd door de Geest overschaduwd en God deed een wonder: Hij verwekte in haar een Zoon! Dezelfde God Die zulke grootse dingen deed, is nog steeds

Dezelfde, want er is geen schaduw van omkeer bij Hem. Ook nu in deze tijd doet Hij het schijnbaar

onmogelijke. Hij koos ons uit van vóór de grondlegging der wereld “opdat wij heilig en smetteloos voor Hem zouden zijn in de liefde” (Efe. 1:4). In die uitverkiezing hadden wij geen stem, maar we mogen wel van harte geloven dat Hij dat allemaal gedaan heeft uit liefde voor de mensen. Zo is ook in 2019 het onmogelijke mogelijk. Wij, van nature zondaars en misleuners, werden gepromoveerd tot hemelburgers en huisgenoten van God. Ik kan niks mooiers bedenken!

Namens de Broederraad alvast gezegende Kerstdagen en een goede jaarwisseling!

